

skulle have den forhøjede Arveafgift, og at vi skulle have den nu, maa det ærede Medlem for min Skyld gerne sige, at det ikke er til Kompensation paa Toldloven.

Det ærede Medlem udtalte sig i øvrigt ikke om Satserne, altsaa ikke om Progressionen, men det gjorde det ærede 2det Medlem for 3die Kreds (Reedtz-Thott) her ved Siden af mig. Det ærede Medlem mente, at i første Linie var Progressionen for høj, og at den burde nedsættes. Jeg vil gøre opmærksom paa, at her indenfor den nedstigende Linie er det jo, at Pengene falde, her er det, at Afgiften vil komme til at give noget, og en Nedsættelse her vil derfor være ret følelig for Staten.

Men i øvrigt er der ikke faldet mange Bemærkninger vedrørende det centrale, nemlig selve Forhøjelsen af Arveafgiften. Derimod har det ærede 2det Medlem for 2den Kreds gjort nogle Bemærkninger om forskellige mindre Punkter paa Lovforslaget, og det ærede 2det Medlem for 3die Kreds har i det væsentlige givet ham sin Tilslutning. Saaledes vilde det ærede 2det Medlem for 2den Kreds ikke have, at der skal betales Arveafgift af Arveforskud. Det er mig uforstaaeligt, hvorfor der ikke skal det. Jeg sætter, at en Mand efterlader sig 10,000 Kr. og 2 Sønner, og paa den ene har han anvendt 5,000 Kr. til, at han kan uddanne sig, medens den anden maaske faar det lille Sted, han har, et Boelssted eller et Husmandssted med 5,000 Kroners Værdi i. Naar Manden dør, er den, der har gaaet den studerende Vej, maaske Embedsmand, og for de 5,000 Kr., han har brugt til sin Uddannelse, har han faaet en god Stilling i Livet, medens den anden, som fik de 5,000 Kr. i Huset, gaar hjemme og slider haardt i det for at faa den daglige Føde. Han skal betale Arveafgift, men den velstillede Embedsmand, som faktisk har faaet de 5,000 Kr. som Arveforskud, hvilket er opskrevet af hans Forældre, „paa det, at de andre Børn kunne nyde Jævnet“, skal intet betale. Jeg finder ingen rimelig Grund dertil. Naturligvis kan der være Tilfælde, hvor det vil være haardt at kræve Afgift, naar der nemlig slet ikke er noget, men der er jo ogsaa givet Administrationen Bemyndigelse til i saadanne Tilfælde at fritage, og naar det er Tilfældet, synes det mig rimeligt at bibeholde Arveafgiften af Arveforskud.

Endvidere er det ærede Medlem en Modstander af, at der skal betales Arveafgift af de Kapitaler, som komme nogen

til gode efter Dødsfald i Henhold til Livsforsikringskontrakter. Jeg maa tilstaa, at jeg kan slet ikke forstaa Uretfærdigheden heraf, den er mig ubegribelig. Hvis jeg opsparer 50,000 Kr. til min Hustru ved aarlig at betale, lad mig nævne 500 eller 800 Kr. i den Sparekasse, som hedder en Livsforsikringsanstalt, saa skal det være skattefrit. Men hvis en Smaaamand sidder og arbejder sit Liv igennem i et Landbrug eller et lille Erhverv og sparer saa meget op, at man ved at gøre, skulle vi sige, Huset eller Boelsstedet op og trække Gælden fra, faar 5,000 Kr. tilbage, saa skal der svares Arveafgift af det. Man kan altsaa paa den Maade efterlade sig en Formue, ja saa stor det skal være, thi Livsforsikringer kunne jo tegnes til meget høje Beløb, og de blive skattefrie, medens selv de mindste Formuer, naar de ikke ere i den Form, skulle betale Skat. Jeg ved, at der er mange Mennesker, som gaa og interessere sig for dette Spørgsmaal, men jeg tilstaa, at for mig er den foreslaaede Bestemmelse fuldstændig retfærdig. I øvrigt er det saaledes, at naar Livsforsikringen er tegnet paa vedkommendes eget Navn, saa svares der allerede nu Arveafgift deraf, og det skal dog vel ikke forandres. Jeg vil i det hele taget meget fraraade at røre ved dette Punkt. Hver Tid har sine Kælebørn, vor Tid har nogle; et af dem — jeg skal maaske senere komme tilbage til det — er jo Frugten. Lad mig sige, at et andet af Kælebørnene for Tiden er Livsforsikring. Alt skal være skattefrit, naar det blot forpudder sig under Form af Livsforsikring. Livsforsikring er noget helligt, som man ikke maa røre ved. Det hedder, at det gælder om at lære Folk at livsforsikre sig, som om det vilde have nogen Indflydelse paa, at Folk livsforsikrede sig, om der skulde betales Arveafgift deraf eller ej. De allerfleste Livsforsikringer tegnes jo som Kapitalforsikringer, der forfalde enten ved Død eller ved en vis Alder, f. Eks. det 55de Aar, og naar Mennesker tegne sig, haabe de paa at opnaa de 55 Aar og faa Beløbet udbetalt, og hvis de saa dø bagefter, skal der jo betales Arveafgift af det. At Udsigten til, at de ere, om jeg saa maa sige, saa heldige at dø, inden de blive 55 Aar, og at deres Arvinger saa ingen Arveafgift skulde betale af det, skulde være en særlig Spore for Folk til at tegne Livsforsikring — ja, undskyld, det gaar over min Forstand at begribe dette, ligesom det gaar over min Forstand at begribe den Retfærdighed, som skal